

Той ся дръпва. Куршумы-тъ заминувахъ край него. Петръ не поглѣдваше и не мислеше, че ще ся натовари нѣкой куршумъ на гърба му; той вървеше напрѣдъ и ся озърташе само съ услъшване дали Николови сѣ татѣкъ на близо.

Нощъ-та легка полегка навличаше черно-то си покрывало нощно надъ това грозно мѣсто. Татари-тъ ся отчайватъ, грѣмване на пушки ся чуе отдалече и рѣдко, докѣтъ най-сѣтнѣ сичко ся потаи.

— Слава Богу, продума Василь, като улови Желя за рѣжж-тъ, отървахме ся отъ смъртъ! благодаря ви Жельо; защо ако не бѣхте вые... то...

— Ты Благодари Бога и на булкж-тъ си, Василе, че ты ти помогна по прѣди, послѣ и ные достигнахме.

— Бать Василе, продума Петръ, май стрѣснѣтъ, като ся услъшваше на около, да нѣма нѣщо си, ные ще благодаримъ и сѣтнѣ, нѣ чакай сега да видимъ дѣ останаха наши-тъ хора, за кои-то вые като че забравихте. Помнишь що стана напрѣдъ; азъ ъх отървахъ отъ единъ огнь, нѣ ъх предадохъ въ другый....

— Наистинѣ ные още мѣчничко и ще ся намеримъ